

Jeg har nu gennemset Betænkningen, der er ombest, siden vi sidst vare samlede, og jeg ser da af Mindretallets Betænkning — der er jo i Reglen altid et Mindretal ved Siden af et Flertal, saaledes som vi arbeide her — at Mindretallet har tilraadet at optage et Statslaan til denne Banes Anlæg. Dertil har Flertallet altsaa ikke villet gaa med. Jeg ser da i dette ikke uviigtige Punkt en Anstødssten, som man maaske vil snuble over. Jeg kan ikke med det ærede Medlem for Holbæk Amts 3die Valgkreds se saa lyst paa Sagen, at jeg med ham kan udtale som et begrundet Haab, at Sagen nok vil falde i Løbe om et Aar eller høist to; men idet jeg udtaler denne Mangel paa Haab, kan jeg ikke Andet end sige, at jeg i al Almindelighed er meget vel stemt for, at vi udvide vort Jernbanenet her i Landet. Med Hensyn til det foreliggende Endringsforslag paa Finantsloven vil jeg for mit Bedkommende tage det Standpunkt ikke at stemme. Det er for saa vidt et utilfredsstillende Standpunkt, men som Sagen er ophlyst her, kan jeg for Diebliffet ikke tage noget andet Standpunkt. Dette har jeg her villet tillade mig at udtale.

Bojsen: Jeg ønsker med nogle Ord at omtale det af det ærede Medlem for Randers nu berørte Spørgsmaal om en Bevilling til Færgesforbindelse mellem Kallehave og Koster. Jeg skal da minde om, at det er ikke nogen ny, men en meget gammel Sag. Forhandlingerne derom gaa tilbage lige til 1874, og jeg skal minde ærede Medlemmer, som paa den Tid havde Sæde her i Salen, om, at en Bevilling dertil har været givet allerede 2 Gange paa Finantsloven i Aarene 1874 og 75. Det lykkes ikke da at faae Foranstaltningen udført, fordi det da gjordes afhængig af en større Bevilling fra Amtsråadets Side. Det er gaaet i denne Sag siden, som det saa tidt gaar, at det Bedste ofte er det Godes Fjende. Saaledes har det ogsaa viist sig her, at der efter de forskjellige Planer og Muligheder, som have været fremme, har der været foreslaaet endnu bedre Muligheder, og Resultatet er blevet, at vi have Intet naaet. Ogsaa i dette Diebliff, da vi endelig ere naaede saa vidt, at alle vedkommende Autoriteter derom ere enige, alle Kommunalbestyrelser, Amtsråd, Ministerium, Postvæsen, Jernbanevæsen, og man endelig ogsaa havde en vis Formodning om, at det høie Finantsudvalg sluttede sig til denne almindelige Enstemmighed, da vi vare komne saa vidt, at vi maatte vente, at nu skulde der endelig kunne opnaas, om ikke noget stort Resultat, saa dog et lille Frem-

skridt, saa stete det atter, som saa ofte er flet før, at der fremkom et Forslag, som naturligtvis var langt bedre, skyldigere og mere tilfredsstillende, og som derfor gjorde Vedtagelsen af det her foreliggende Forslag tvivlsom. Jeg maa udtale min store Anerkjendelse af den velvillige Modtagelse, som den større Plan har faaet ogsaa her i Salen. Der er noget særdeles Tilfredsstillende i at være Repræsentant for en Landsdel, der aabenbart bliver modtaget med saa stor Velvillie her i Salen, at den eneste Frygt kun kan være den, at vi skulle vælges i al denne Rjærlighed. Som sagt, det foreliggende Jernbaneforslag er fortræffeligt, vi kunne ikke ønske os det bedre, og jeg deltager i enhver Henseende i at anbefale det, — den foreliggende Betænkning, som de Herrer nu have haft Anledning til at gjøre sig bekjendte med, anbefaler ogsaa Sagen tilstrækkelig — men jeg sjøer kun et eneste lille Ord til, og det er det: Staf os denne Jernbane! Gode og store Løfter kan man nemlig i Længden ikke leve af. Vi ere jo ikke urimelige, og den lille Landsdel, jeg repræsenterer, tror jeg navnlig ikke skal have Skyld derfor. Jeg skulde vanskelige antage, at der findes en eneste Jolkethingskreds her i Landet, som har faaet en saa lille Andel i Statsbidrag, som Møen har faaet indtil nu. Vi have ingen Jernbaner, ingen Havne, som det lille Bornholm er bleven lykkeligjort med, intet Bidrag til Diger som Lolland og Falster, vi betale vore Diger selv, indtil 2—300 Kr. aarlig pr. Tønde Hartkorn i Digeetat paa visse Steder. Jeg tror altsaa, at vi maa siges at have været et meget beskedent Jolkefærd. Naar vi derfor nu sige: Staf os det, der er filltet os i Udsigt, turde det ikke være noget Urimeligt. Men vi frygte som sagt for, at den gamle Erfaring atter skal stadfæste sig, at det Bedste er det Godes Fjende, og at Resultatet bliver, at vi slet Intet faae. Vi haabe jo paa, at det skal lykkes at føre den større Sag igjennem; men naar det ærede Medlem for Holbæk Amts 3die Valgkreds (Tauber) forholdsvis var saa overordentlig sikker paa, at dette lod sig gennemføre i den nærmeste Fremtid, saa sikker, at han gav den Erklæring, at Pengene allerede vare tilstede, saa var han dog ikke tryggere med Hensyn til Fremtiden, end at han mente, at der vilde gaa for det Første en 2—3 Aar til at forhandle Sagen og dernæst 2—3 Aar til at udføre den. Vi staa altsaa under alle Omstændigheder overfor en Mellemtid, der mindst vil udgjøre en 5—6 Aar. Giv os da, siger jeg, i Mellemtiden blot dette lille beskedne Ønskes Opfyldelse, som her foreligger, jeg tror, at det er berettiget i og for sig